

Tanabanas Sumba Mission

Zendingproject van Bill & Marion Sommer

Een impressie van de missiepost

Deze zomer zijn mevrouw E. Streefkerk uit Meerkerk (Marion Sommer is haar zus) en haar zoon Hans met zijn vriendin Nienke, naar Sumba geweest.

Ze hebben hun indrukken (in thema's) weergegeven.

Het eiland:

Sumba is plusminus 2/3 van Nederland. Het vliegveld is buiten de stad Waingapu. De stad ligt aan de kust. Er is een haven met schepen, die naar de andere eilanden varen. In deze stad worden ook de levensmiddelen en andere benodigdheden gehaald. De stad is rommelig gebouwd, in een straat staat zowel een bouwvallig hutje naast een westers aandoend huis. Er zijn veel straatverkopers. Voor persoonlijk vervoer zijn er de riska's. Er is een overdekte markt met allerlei artikelen en groenten en vis. De kooplui zijn zeer opdringerig. De mensen staren je aan omdat je blank bent.

De reis naar Tanabanas; de streek, waar het kindertehuis staat:

Tanabanas staat slecht bekend, de mensen daar zijn veracht omdat het gebied het minst ontwikkeld is. Juist daar mogen Bill en Marion hun mooie werk doen. De afstand is slechts 60 km, maar je doet er drie en half uur over al hobbelen, schommelend en schuddend.

Het landschap doet Afrikaans aan, het is er heuvelachtig en hele stukken zijn droog land, maar eindelijk zie je een prachtige gladde weg met aan weerszijden lantaarns en bomen. De weg eindigt op het terrein van de missiepost. Je ziet een speelplaats met schommels en klimtoestellen en een balspeelveld.

Je ontwaart de tuin en het huis van Bill en Marion. Je ziet de kliniek van de zuster, de watertoren, de plaats waar de mensen water krijgen uit de bron die Bill geslagen heeft; de overdekte werkplaats waar de mannen zagen en verven, en als middelpunt van dit alles het kindertehuis...

Het kindertehuis:

Het is een prachtig gebouw, tegels op de vloer, alles fris en schoon. Negen leuke meiden die de 32 kinderen verzorgen. Ze hebben ieder een eigen taak; schoonmaken, wassen, onderwijzen en koken. Het loopt allemaal zo gesmeerd en ontspannen. De kleintjes spelen met wat rollend materiaal, de baby's slapen in de bedjes, de kleuters gaan naar juf Tutie. Ze horen bijbelverhalen, zingen versjes, leren tellen, puzzelen, enz. Aan het eind van de morgen krijgen via de video engelse les. De groten vanaf 7 jaar gaan lopend naar school. Ze staan om 7 uur 's morgens al klaar in hun uniform; witte blouse en donkerrode broek of rok. Ongeveer 13:00 uur komen de schoolkinderen weer terug. Thuis doen ze hun karweitjes en krijgen zij ook engelse les. De kinderen zien er erg gelukkig uit en er is een goede ontspannen sfeer.

De kerk:

Ja, de nieuwe kerk die Bill Sommer met de mensen gebouwd heeft, ziet er westers uit. Ze zijn allemaal blij met hun kerk. Vooraan boven de preekstoel hangt een tekst; KUDUS BAGI TUHAN. Dat betekent de: "heiligheid des HEEREN". Bill probeert de mensen eerbied bij te brengen. Bij de ingang hangt een bordje: "Niet spugen in de kerk". De kerkenraad ziet er fleurig uit in hun Sumbanese dracht, maar het Woord, de Bijbel heeft dezelfde inhoud als bij ons. Het zingen klinkt melodieus. 's Middags gaan we naar een andere kerk, al bonkend en door elkaar schuddend vanwege de gaten in de weg komen we na een uur bij de kerk. Een autovelg met ijzeren staaf dient als klok. Langzaam druppelen de mensen binnen en gaan zitten op ruwhouten banken. Een paar vrouwen met een kip op schoot, een kip onder de bank en rondlopende honden. Ondertussen worden de baby's gevoed. De dienst begint, vol overgave wordt er gezongen er wordt aandachtig geluisterd naar Bill.

De kliniek:

Sinds 6 weken is er een goede Sumbanese zuster wat een lastenvermindering is voor Marion. 's Morgens komen de mensen nu ook bij de zuster, zij bezoekt ook de zieken thuis. Eens in de 14 dagen is er malaria controle dan komt er iemand van het laboratorium. De regering heeft besloten om een nieuwe kliniek te bouwen, dit mag Bill doen met zijn mensen. Bill krijgt er een bepaald bedrag voor en de oude kliniek mag hij gebruiken. Daar kunnen de meiden van het kindertehuis dan slapen.

Contact met de bevolking:

Op zaterdag stappen we in de auto naar het dorp Lewa waar Herman woont. Herman is een zeer ongelukkig verstandloze jongen van 24 jaar. Hij loopt naakt en woont tussen de varkens. Zijn tweelingbroer is een grote forse man. In dat dorp zijn de mensen zeer vuil en arm. Verschillende mensen zijn ziek en hebben huidandoeningen vanwege onhygiënische toestanden. Marion deelt medicijnen en zalf uit.

De mensen komen uit hun hutten, ze ontvangen vitaminen en lollies die ze in dank aanvaarden, maar waar is Herman? Dan wordt Herman gehaald, een aandoenlijk zielig vervormd mensje, die woeste geluiden maakt, maar hij is erg blij met zijn lolly. Er is liefde voor Herman in dit dorp, wat heel bijzonder is.

Dan gaat de weg weer terug. Onderweg allemaal roepende kinderen: "dag, daag, daaaaag!" De auto stopt, er worden vitaminen en lollies uitgedeeld. Er komen nog meer kinderen, waaraan ook wordt uitgedeeld. De auto gaat weer verder: "dag, daaaaag!" Zo gaat het de hele weg door.

De kinderen zwaaien ook uitbundig, als er geen lollies gedeeld wordt. Het is ook zo'n belevenis als je de

auto ziet met bapak (papa) Sommer! Auto's zie je bijna nooit!

In het begin hebben Marion en Bill de hutten bezocht en leerden ze de mensen de eerste principes van de hygiëne, deelden medicijnen en vitaminen uit. Daardoor hebben de Sommers goodwill gekweekt. De mensen zijn nu gezonder dan 5 jaar geleden, de vitaminen worden gezegend!

Economisch aspect:

De stenen voor de kliniek worden van beton gemaakt, dat doet Bill met zijn mannen. Zij zullen de kliniek ook bouwen, dus dat betekent geld voor die mensen. Grind wordt gemaakt van keien en zand wordt gehaald.

Marion stimuleert de vrouwen om zelf te weven en het maken van mandjes e.d. Van kokosnoten kunnen er leuke voorwerpen gemaakt worden. Marion heeft wat voorbeelden vanuit Bali meegenomen.

Het is de bedoeling dat er een teenslipperfabriek komt. De regering wil subsidie geven en er is veel vraag naar die teenslippers.

De school:

De school is niet in handen van de Sommers. Het is een "christelijke" school, maar de kinderen krijgen weinig onderwijs, omdat ze de tuin van de onderwijzer moet besproeien, het huis van de juf schoonmaken en daarnaast krijgen ze ook nog les, maar onder de maat.

Bill heeft aan de regering gevraagd om een school te stichten, maar ze hebben toegezegd dat hij de leiding van de school mag hebben. Dat is heel fijn want men is zo corrupt, de overheidsgelden worden verkwanseld. Met tact en beleid kan er meer bereikt worden.

De winkel:

Een Sumbanese vrouw werkt in de winkel. Er wordt van alles verkocht, van meel tot een haarelastiekje en tweedehands kleding. Van de opbrengst kan er iets extra's gedaan worden.

Het klimaat:

Toen wij in Sumba waren was het winter, ongeveer 34 graden, altijd een windje. Het is van 6 tot 6 licht.

De mensen zijn vroeg op en halen water en proberen hun producten aan de man te brengen. Ze hebben aan de logees van de familie Sommer ook het een en ander verkocht!

Wij hebben een fijne tijd op Sumba gehad. We hebben gemerkt dat de hulp die we met elkaar mogen geven gezegend wordt. We hopen dat het Woord, dat 's zondags gebracht wordt, een eeuwige zegen mag hebben.